

ærede Medlem fra Fakse stillede Ændringsforslag. Det ærede Medlem foreslaar først, at Ligbrænding skal kunne finde Sted, naar to af den afdødes nærmeste efterladte (Mand, Hustru, Forældre, Børn, Søsken) afgive betryggende Erklæring om, at det var afdødes Villie, at hans eller hendes Lig skulde brændes. Jeg anser denne Bestemmelse for u hensigtsmæssig, thi det kan meget vel være, at den afdøde efterlader sig mange andre ligesaa nære Slægtninge som de to, der erklære, at han ønskede at brændes, og at de ville erklære: Nej, det har aldrig nogen Sinde været afdødes Mening. Hvis der f. Eks. var 12 omtrent lige nære Slægtninge, og de 2 erklære, at den afdøde vilde brændes, men de 10 erklære, at han aldrig nogen Sinde har tænkt sig det, skulde han altsaa brændes alligevel, fordi de 2 sige, at han ønskede det, skønt de 10 benægte det. Der havde været noget mere Rimelighed i Bestemmelsen, hvis der ikke havde staaet: To af de nærmeste, men havde staaet: De to nærmeste. Men selv i dette Tilfælde synes jeg Bestemmelsen ikke er ganske rigtig, for det kan jo være, at selv om de to nærmeste erklære, at det var afdødes Villie at brændes, erklærer hele den øvrige Slægt, at det ikke var det, og saa er der Strid i Familien. (Afbrydelse). Hvem de to nærmeste ere, kan man fastslaa, men der kan være mange andre omtrent lige saa nære. F. Eks. kan den ældste Søn erklære, at den afdøde vilde brændes, men 4 yngre Sønner og 3 Døtre kunne erklære det stik modsatte. Og jeg maa vedblivende fastholde, at det ikke er urimeligt, at den, der ønsker, at hans Lig skal brændes, skal efterlade sig en skriftlig Erklæring derom. Det er dog ikke noget stort Besvær at nedskrive denne sin Villies Tilkendegivelse paa et almindeligt Stykke Papir, underskrevet af to Vitterlighedsvidner. Naar man ophæver den Omstændighed, at den skal være skrevet i Testamentform, og fastslaa, at det er tilstrækkeligt med en almindelig skriftlig Erklæring, bekræftet af to Vitterlighedsvidner, synes jeg, man paa dette Punkt er naaet til et rimeligt Resultat.

Naar der i 2det Stykke af dette Ændringsforslag staa, at det skal være tilstrækkeligt at have været Medlem af en bestaaende Ligbrændingsforening, har jeg i og for sig ikke noget at indvende derimod, men det er ogsaa saare let for Ligbrændingsforeningen at opnaa Ligbrænding derved, at der i Indmeldelsesblanketterne til Ligbrændingsforeningen simpelt hen

indføres den fornødne Erklæring om, at vedkommende vil brændes, og at Blanketten underskrives af to Vitterlighedsvidner, hvilket paa ingen Maade er omstændeligt eller kan volde Besvær.

Det ærede Medlem (Stauning) stiller dernæst til § 3 et Ændringsforslag om, at det ikke skal være nødvendigt, at Dødsattesten er udstedt af en Embedslæge. Jeg tror ikke, at dette er rigtigt, thi man maa vel huske paa, at naar et Lig er brændt, er det ikke muligt senere at faa eftersporet noget som helst om, hvorvidt en Forbrydelse har været Aarsag til den paa-gældendes Død. Det hænder dog undertiden, at man graver et Lig op for at faa konstateret, hvorvidt der foreligger Giftmord, og det hænder, at man konstaterer Gift i Liget og derved for det første faar Forvisning om, at der er begaaet en Forbrydelse, og dernæst kommer paa Spor efter den, der har begaaet Forbrydelsen. Dette er man fuldkommen afskaaren fra, naar Ligbrænding har fundet Sted; og jeg synes derfor, det er rimeligt, at der udvises en vis Forsigtighed med Hensyn til Dødsattestens Affattelse overfor et Lig, der skal brændes.

Det sidste Ændringsforslag: „Ligeledes kan Justitsministeren bestemme, at Lig af kolera- og pestsyge Personer skulle underkastes Ligbrænding“, har jeg ikke noget at indvende imod. Naar man ønsker dette indført i Loven, saa for mig gerne. Det er noget, som ellers nok vil finde Sted ad administrativ Vej, men vil man have det ind i Loven og man enes derom, har jeg ikke det mindste imod det.

Jeg skal saa til Slutning anbefale det af mig stillede Ændringsforslag om, at Begrebet „vedkommende“, som kan protestere i det paagældende Tilfælde, formuleres som „de efterladte nærmeste Slægtninge“ og nærmere præciseret: „Mand, Hustru, Forældre, Børn, Søsken“. Jeg vil anbefale det høje Ting at vedtage dette Ændringsforslag — og helst ikke andre, men til Nød det under Nr. 6 stillede — og saa oversende Forslaget i den Skikkelse til Landstinget. Saa er der godt Haab om, at Lovforslaget kan blive gennemført.

Johan Knudsen: Jeg synes, der er nogen Uoverensstemmelse imellem, hvad den højtærede Minister udtalte i Forgaars, og hans Udtalelse i Dag, idet den højtærede Justitsminister i Forgaars udtalte, at som „vedkommende“ ogsaa skulde forstaaes de, der havde staaet den afdøde nær, altsaa ikke alene Slægtninge. Jeg mener